

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **P. H.**, zastoupený JUDr. Alicí Hejzlarovou, LL.M., MBA, advokátkou, sídlem Urxova 430/4, Praha 8, proti žalovanému: **náčelník Generálního štábu Armády České republiky**, sídlem Vítězné náměstí 1500/5, Praha 6, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2022, č. j. MO 65662/2022-1304, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2022, č. j. 18 Ad 4/2022-52,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2022, č. j. 18 Ad 4/2022 - 52, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Ředitel Agentury personalistiky Armády České republiky (dále jen „ředitel“ nebo též „služební orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 18. 11. 2021, č. j. MO 343723/2021-2230, přiznal žalobci k jeho žádosti doručené dne 4. 10. 2021 částku 12 935 Kč jako peněžitou náhradu za výstrojní náležitosti, které nelze po ukončení žalobcova služebního poměru poskytnout ve smyslu § 91 odst. 2 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání. Ředitel v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že žalobce je bývalým vojákem z povolání, jehož služební poměr skončil dnem 31. 12. 2019. Ředitel v součinnosti s Agenturou logistiky, do jejíž působnosti spadá týlové zabezpečení Armády ČR, včetně naturálního vystrojování, zjistil stav žalobcova elektronického konta výstrojních bodů (vyjadřujících nárok na výstrojní náležitosti) ke dni podání jeho žádosti (s přihlédnutím k promlčeným nárokům dle § 161 odst. 1 a 2 zákona o vojácích z povolání). S odkazem na čl. 2 normativního výnosu Ministerstva obrany č. 125/2014 (dále jen „NVMO

125/2014“), dle kterého se jeden výstrojný bod hodnotí částkou 1 Kč, uzavřel, že stav žalobcova elektronického konta ke dni podání žádosti odpovídá částce 12 935 Kč.

[2] Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku a rozhodnutí služebního orgánu prvního stupně potvrdil. Žalovaný nepřisvědčil námitce žalobce, že na jeho případ byla nesprávně aplikována právní úprava promlčení. Žalobce v této souvislosti poukazoval na § 160 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, dle kterého promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy právo mohlo být uplatněno poprvé, přičemž namítal, že promlčecí doba neměla být vztahována k datu podání žádosti o proplacení nevyužitých výstrojných bodů, nýbrž k datu, kdy právo mohl uplatnit poprvé (tedy po právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2019, č. j. 4 As 292/2019-30). Žalovaný upozornil, že nárok na výstrojní náležitosti vojáka z povolání (vyjádřený počtem výstrojných bodů na elektronickém kontě) může být uplatněn a uspokojen již od okamžiku, kdy dojde k připsání bodů na elektronické konto. S ohledem na skutečnost, že žalobce podal žádost dne 4. 10. 2021, došlo k promlčení těch žalobcových nároků, jejichž splatnost nastala nejpozději do 4. 10. 2018. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobci nebránila žádná objektivní skutečnost v uplatnění nároku za trvání jeho služebního poměru, resp. ihned po jeho skončení, bylo pouze na jeho úvaze, zda vůbec a kdy tohoto práva využije. Žalovaný doplnil, že vojenská výstroj do vlastnictví se zabezpečuje za každý celý kalendářní měsíc, po který měl voják nárok na plat nebo náhradu ve výši platu anebo nemocenské, svým charakterem tedy odpovídá opakujícímu se plnění, a tedy na něj dopadá § 161 odst. 2 zákona o vojácích z povolání.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, jíž Městský soud v Praze rozsudkem označeným v záhlaví vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud dospěl k závěru, že peněžitá náhrada se vojáku poskytuje až tehdy, nelze-li poskytnout výstrojní náležitosti formou naturálního plnění a obstará-li si je voják sám, případně nelze-li poskytnout výstrojní náležitosti formou naturálního plnění po zániku služebního poměru. Dle městského soudu postrádá smysl, aby nárok po dobu trvání služebního poměru podléhal promlčení. Takový výklad vede k absurdním důsledkům spočívajícím v tom, že vojáci jsou „nuceni“ vybírat dosud nevyčerpané body, aby nedošlo k jejich promlčení, ačkoli smyslem je zajištění náležité obměny výstroje po celou dobu trvání služebního poměru. Městský soud tak dospěl k závěru, že výstrojní náležitosti mají po dobu trvání služebního poměru povahu naturálního plnění, které nepodléhá promlčení; nárok na náhradu za nevyužité body je pak dle městského soudu jednorázovým peněžitým nárokem, na který se již institut promlčení aplikuje. V souzené věci proto počala běžet promlčecí lhůta ode dne 1. 1. 2020, tedy ode dne následujícího po skončení služebního poměru. Pokud tedy žalobce podal žádost dne 4. 10. 2021, uplatnil dle městského soudu nároky včas, před jejich promlčením.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Setrval na názoru, že promlčení je nutno aplikovat na jakékoli majetkové nároky (peněžité i nepeněžité povahy), tedy i na nároky na zajištění výstrojných náležitostí v podobě naturálního plnění. Stěžovatel připomněl, že nárok na výstrojní náležitosti

pokračování

(buď jejich poskytnutím v naturální podobě nebo náhradou v penězích za podmíněk dle § 91 odst. 2 zákona o vojácích z povolání) může být uspokojen již od okamžiku připsání bodů na elektronické konto. Pro ten účel se každý výstrojný bod podle čl. 2 NVMO 125/2014 ohodnocuje částkou 1 Kč. Městský soud dle stěžovatele nesprávně interpretuje § 91 odst. 2 zákona o vojácích z povolání tak, že nárok na náhradu v penězích vzniká vojáku až tehdy, nakoupí-li si potřebnou výstroj na své náklady sám a posléze uplatní u příslušného služebního orgánu nárok na peněžitou náhradu, která se mu vyplatí v plném rozsahu. Stěžovatel zdůraznil, že vznik nároku na náhradu v penězích je naopak pevně spjat se vznikem nároku vojáka na jeho výstrojný zabezpečení za každý odsloužený měsíc služby, spojeného s připsáním stanoveného počtu bodů na jeho elektronické konto, anebo předáním poukázek. Již okamžikem připsání se dle stěžovatele body současně stávají nárokem na případnou náhradu v penězích, kterou je voják oprávněn uplatnit v případě, nelze-li mu příslušnou výstrojnou součástku poskytnout. Pokud je tedy vojákovi za každý kalendářní měsíc jeho služby přiznán konkrétní počet výstrojných bodů, které slouží k obstarání jeho vojenské výstroje ve výdejnách součástí naturálního odívání, odpovídá dle stěžovatele tento počet bodů příslušné částce představující peněžitou náhradu, která je v tomtéž okamžiku vojáku přiznána a kterou je oprávněn uplatnit u příslušného služebního orgánu v případě, že mu odpovídající vojenská výstroj nebude poskytnuta. Závěrem stěžovatel zopakoval, že poskytování výstrojných náležitostí tak svým charakterem odpovídá opakovanému plnění ve smyslu § 161 odst. 2 zákona o vojácích z povolání.

[5] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že stěžovatel po celou dobu řízení ignoruje naturální povahu výstrojných náležitostí, která je však klíčová. Žalobce poukázal na skutečnost, že rovněž podle komentářové literatury k § 159 zákona o vojácích z povolání se nepeněžitě nároky nepromlčují. Žalobce nerozporoval, že výstrojní náležitosti odpovídají opakujícímu se plnění, jedná se však o nárok naturální poskytovaný opakovaně, nikoli nárok peněžitý (rovněž opakovaně poskytovaný). Dle žalobce si stěžovatel v argumentaci protirečí, a sice v tom, že spojuje vznik nároku na peněžitou náhradu s okamžikem připsání bodů na elektronické konto, ačkoli ze zákona vyplývá, že nárok na peněžitou náhradu vzniká až později. Je spojen s okamžikem, který se váže ke vzniku události, pro kterou nelze výstrojní body poskytnout. Žalobce se proto ve shodě se závěrem městského soudu domnívá, že počátek běhu promlčecí lhůty byl v souzené věci spjat s okamžikem skončení žalobcova služebního poměru.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[7] V souzené věci je mezi účastníky řízení veden spor o nároky vojáka na výstrojní náležitosti, vycházející z § 91 odst. 1 zákona o vojácích z povolání. Podle odst. 2 téhož ustanovení se výstrojnými náležitostmi rozumí *vojenská výstroj a služby, které se bezplatně poskytují k zabezpečení povinnosti vojáka v době výkonu služby nosit vojenský stejnokroj. Nelze-li poskytnout výstrojní náležitosti podle věty první, má voják nárok na náhradu v penězích. Voják, jehož služební poměr zanikl podle § 18 písm. c) nebo d) anebo podle § 19 odst. 1 písm. f) až m) a o) před uplynutím 2 let ode dne vzniku služebního poměru, je povinen ministerstvu nahradit v penězích poměrnou část nákladů za vydanou vojenskou výstroj;*

do doby 2 let se nezapočítává doba dispozice podle § 10 odst. 2 písm. b) až i). Výše peněžité náhrady se vypočítá jako součin měsíční peněžní výše nákladů na vojenskou výstroj a počtu neodsložených měsíců (pozn.: podtržení doplnil soud).

[8] Co tvoří vojenskou výstroj, upravuje § 2 odst. 7 zákona č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách České republiky. Jedná se o *oděv, prádlo, obuv a jinou výbavu vojáka v činné službě nutnou k výkonu služby, k zabezpečení výcviku a plnění jeho úkolů; vojenský stejnokroj tvoří stanovené součástky vojenské výstroje určené pro jednotné vystrojení ozbrojených sil, které jsou charakterizovány barvou, stříhem, odznaky, rukávovými znaky a hodnotným označením.*

[9] Podle § 93 zákona o vojácích z povolání *ministerstvo stanoví vyhláškou způsob zabezpečování bezplatného stravování, výstrojních a přepravních náležitostí a peněžitou výši nákladů na vojenskou výstroj. Zabezpečování výstrojních náležitostí upravuje vyhláška č. 266/1999 Sb., o způsobu zabezpečování bezplatného stravování, výstrojních a přepravních náležitostí a o zabezpečování ubytování vojáků z povolání (dále jen „prováděcí vyhláška“), která v § 13 až § 20 upřesňuje podmínky výdeje výstrojních součástek.*

[10] Dle § 13 odst. 1 prováděcí vyhlášky *se výstrojní náležitosti zabezpečují výdejem vojenské výstroje a bezplatnými službami nebo náhradou v penězích. Bezplatnými službami se rozumí praní, chemické čištění, úpravy, opravy a údržba výstrojních součástek (dále jen „údržba“).* Dle odst. 2 téhož ustanovení prováděcí vyhlášky, ve znění účinném do 31. 12. 2021, platilo, *že podle služebního zařazení se vojákovi zabezpečují výstrojní součástky a) určené do vlastnictví, b) svěřené k používání, které po zániku nároku na výstrojní materiál přecházejí do vlastnictví vojáka, c) svěřené k používání, které po zániku nároku na výstrojní materiál nepřecházejí do vlastnictví vojáka, d) spotřebního charakteru.* Podle § 14 odst. 1 prováděcí vyhlášky *se vojenská výstroj vydává do vlastnictví formou základní výbavy. Základní výbavu tvoří oděv, prádlo, obuv a jiná výbava vojáka nutná k výkonu služby, k zabezpečení výcviku a plnění jeho úkolů.*

[11] Z citované právní úpravy vyplývá, že voják z povolání má nárok na bezplatné poskytnutí vojenské výstroje a poskytnutí služeb údržby k zabezpečení vojákovy povinnosti nosit vojenský stejnokroj, přičemž v případě, že výstroj a služby nelze vojákovi poskytnout, má nárok na náhradu v penězích [§ 91 odst. 2 věta druhá zákona o vojácích z povolání ve spojení s § 13 odst. 4 písm. c) prováděcí vyhlášky, ve znění účinném do 31. 12. 2021].

[12] Dle § 15 odst. 1 věty první prováděcí vyhlášky, ve znění účinném do 31. 12. 2021, *se vojenská výstroj do vlastnictví zabezpečuje za každý celý kalendářní měsíc, po který měl voják nárok na plat nebo náhradu ve výši platu anebo nemocenské, a to zpětně, přičemž podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, ve znění účinném do 31. 12. 2021, platilo, že pro účely pořízení a obnovení vojenské výstroje určené do vlastnictví se vojákovi zřizuje elektronické konto měsíčních výstrojních náležitostí. Nelze-li použít postup podle věty první, vydají se vojákovi poukázky na vydání vojenské výstroje.*

pokračování

[13] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 11. 2019, č. j. 4 As 292/2019-30, dospěl k závěru, že „*právo na peněžitou náhradu za výstrojní náležitosti za dobu trvání služebního poměru, které vojákové z povolání nemohly být poskytnuty, dle § 91 odst. 2 věty druhé zákona o vojácích z povolání nezaniká v případě zániku služebního poměru vojáka z povolání*“. V bodě 19 citovaného rozsudku Nejvyšší správní soud dovodil, že za situace, kdy vojákové v průběhu služebního poměru vznikl za odsloužené měsíce nárok na výstrojní náležitosti, který podle zákona (nelze-li poskytnout naturální plnění) může mít podobu peněžitě náhrady, nelze takto vzniklý nárok bez dalšího negovat ukončením služebního poměru. Dále pokračoval, že v případě, kdy služební poměr vojáka zanikl, je zřejmé, že výstrojní náležitosti v podobě naturálního plnění již poskytnuty být nemohou, přičemž jediným logickým řešením je v takovém případě poskytnutí finanční náhrady ve smyslu § 91 odst. 2 věty druhé zákona o vojácích z povolání (viz bod 20 citovaného rozsudku).

[14] V nyní souzené věci ostatně není tato otázka mezi účastníky řízení sporná, spor je veden o to, zda tento nárok podléhá promlčení.

[15] Úprava institutu promlčení nároků plynoucích ze služebního poměru vojáků z povolání je obsažena v § 159 odst. 1 zákona o vojácích z povolání, podle kterého se nárok *promlčí, jestliže nebyl uplatněn ve lhůtě, která je stanovena v tomto zákoně. K promlčení se přihlídně jen tehdy, jestliže se ten, vůči němuž se nárok uplatňuje, promlčení dovolá; v takovém případě nelze promlčený nárok tomu, kdo jej uplatňuje, přiznat*. V odst. 2 téhož ustanovení zákon stanoví, které nároky se nepromlčují a za jakých podmínek.

[16] Dle odst. 3 téhož ustanovení zákona platí, že *jestliže účastník řízení uplatnil svůj nárok a v zahájeném řízení řádně pokračuje, promlčecí lhůta po dobu řízení neběží. Totéž platí i o nároku, který byl pravomocně přiznán a pro který se vede řízení o výkon rozhodnutí*. Podle odst. 4 nárok plynoucí ze zákona o vojácích z povolání *uplatňuje účastník řízení podáním u služebního orgánu (...)*.

[17] Dle § 160 odst. 1 zákona o vojácích z povolání *promlčecí lhůta počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy právo mohlo být uplatněno poprvé*.

[18] Délku promlčeních lhůt upravuje § 161 téhož zákona, dle jehož odst. 1 platí, že *nestanovuje-li tento zákon jinak, činí lhůta k uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru 3 roky. Jde-li o opětovné plnění, činí lhůta k uplatnění nároku na jednotlivá plnění 3 roky od jejich splatnosti* (odst. 2).

[19] Městský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že po dobu trvání služebního poměru má nárok vojáka na výstrojní náležitosti výlučně povahu naturálního plnění, a s ohledem na to se nepromlčuje; po skončení služebního poměru se z nároku na výstrojní náležitosti vyjádřeného formou výstrojních bodů shromážděných do té doby na elektronickém kontě vojáka stává jednorázový nárok peněžitě povahy, který již podléhá promlčení, a sice v tříleté promlčecí lhůtě, která počíná běžet od okamžiku skončení služebního poměru.

[20] Závěry vyslovené městským soudem však Nejvyšší správní soud pokládá za zjednodušující a má za to, že výklad, k němuž městský soud dospěl, nemá v zákoně o vojácích z povolání oporu.

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti důvodně poukázal na nesprávnost závěrů městského soudu, dle kterých nárok vojáka (zde žalobce) na náhradu v penězích vzniká jako nárok jednorázový až skončením jeho služebního poměru. Dle Nejvyššího správního soudu je naopak vznik tohoto nároku spjat se vznikem nároku vojáka na jeho výstrojní zabezpečení v době výkonu služby, k němuž dochází opakovaným připisováním stanoveného počtu bodů na elektronické konto nebo předáním poukázek. Takto připsané či přidělené body se již tímto okamžikem stávají nárokem na vydání příslušné vojenské výstroje v podobě naturálního plnění, anebo v podobě peněžité náhrady, nelze-li poskytnout naturální plnění, jak výslovně předpokládá § 91 odst. 2 věta druhá zákona o vojácích z povolání a jak ostatně Nejvyšší správní soud vyslovil již v citovaném rozsudku č. j. 4 As 292/2019-30 (bod 19). Takový nárok, který má majetkovou povahu (ať už je nebo má být uspokojen v naturální či peněžité podobě), přitom vzniká vojákovi opakovaně za každý odsloužený měsíc služby, jako tomu je i v případě jiných pravidelných nároků souvisejících s výkonem služby vojáka z povolání (stravování, přeprava, aj.). Po odpracování každého dalšího měsíce tedy dochází k připisování dalších bodů na konto, a tedy i ke vzniku dalšího nároku.

[22] Platí tedy, že pokud vojákovi z povolání vznikl nárok na výstrojní náležitosti v průběhu služebního poměru za konkrétní odsloužené měsíce, má voják v průběhu trvání služebního poměru právo na uspokojení tohoto majetkového nároku buď poskytnutím výstrojních náležitostí v naturální podobě, anebo v podobě peněžité náhrady za podmínek stanovených § 91 odst. 2 věty druhé zákona o vojácích z povolání. Připsání bodů představuje okamžik, od kterého se odvíjí počátek běhu promlčecí lhůty (den následující po dni, kdy právo mohlo být uplatněno poprvé). Žalobce tedy mohl již následující den od okamžiku každého připsání bodů uplatnit příslušný majetkový nárok, přičemž bylo zcela na jeho vůli a rozhodnutí, zda a kdy tak učiní. Co do délky uplatnění nároku byl však (stejně jako u jakéhokoli jiného majetkového nároku) omezen délkou promlčecí lhůty, kterou v případě opakujícího se plnění zákon o vojácích upravuje v § 161 odst. 2.

[23] Stěžovatel v kasační stížnosti také důvodně poukázal na nesprávnost výkladu městského soudu (viz bod 41 odůvodnění), jdoucího daleko za hranu znění § 91 odst. 2 zákona o vojácích z povolání, že by nárok na náhradu v penězích vznikl vojákovi v průběhu trvání služebního poměru až okamžikem, kdy si sám pořídí výstrojní součástku na své náklady a za to následně nárokuje peněžitou náhradu, která je mu vyplacena. Z citovaného ustanovení skutečně nelze takový výklad dovodit.

[24] Jediný rozdíl, k němuž dochází v důsledku skončení služebního poměru, je ten, že majetkové nároky na výstrojní zabezpečení, které vojákovi opakovaně vznikly za trvání služebního poměru za každý odsloužený měsíc služby, již nemohou být poskytnuty v podobě naturálního plnění, ale pouze jako peněžité náhrada (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 292/2019-30, bod 20). Právě uvedené ovšem nic nemění na tom, že jednotlivé nároky na výstrojní náležitosti, za které má být peněžité náhrada poskytnuta, žalobci postupně vznikaly v průběhu trvání jeho služebního poměru

pokračování

za jednotlivé odsloužené měsíce, a tedy u nich (jako u jakéhokoli majetkového nároku) docházelo plynutím času k promlčování. Právní úprava institutu promlčení obsažená v zákoně o vojácích z povolání vychází z obecné občanskoprávní úpravy obsažené v § 611 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, dle kterého se promlčují *všechna majetková práva s výjimkou případů stanovených zákonem*. Zákon o vojácích z povolání přitom u těchto nároků promlčení nevylučuje, činí tak pouze u nároků výslovně vyjmenovaných v § 159 odst. 2. Není tedy důvod, aby nárok na výstrojní náležitosti, který nebyl uplatněn, přetrvával v čase bez omezení, tj. bez ohledu na to, kdy tento nárok vznikl. Naopak i u něj se jako u jakéhokoli majetkového nároku institut promlčení uplatňuje.

[25] Výklad zastávaný městským soudem, dle kterého by po dobu služebního poměru (trvajících v mnoha případech po desítky let) bylo u těchto nároků vyloučeno jejich promlčení a k okamžiku skončení služebního poměru by vznikal nový jednorázový peněžitý nárok na náhradu, pak dle Nejvyššího správního nejenže odporuje smyslu a účelu poskytování výstrojních náležitostí, ale způsobuje též nežádoucí důsledky v praxi. Cíl zabezpečování výstrojních náležitostí spočívá v tom, aby vojáci průběžně obměňovali výstroj potřebnou k výkonu služby, nikoli v tom, aby shromažďovali body na elektronickém kontě (či poukázky) bez toho, aniž by je v průběhu trvání služebního poměru využívali a aby při ukončení služebního poměru mohli uplatnit peněžitou náhradu za body nastrádané po celou dobu služebního poměru. Přesně takový způsob nakládání s body by ovšem výklad zastávaný městským soudem umožňoval.

[26] Se závěrem, že se institut promlčení uplatňuje i na majetkové nároky, které jsou v nyní souzené věci předmětem sporu, koresponduje též úprava obsažená v interním předpisu NVMO 125/2014 a stěžovatelem popsaný mechanismus fungování celého systému připisování bodů na elektronické konto vojáka a jejich odečítání. Z nich shodně vyplývá, že načítání bodů na konto probíhalo automaticky vždy do konce měsíce následujícího po měsíci, za který vojákovi vznikl nárok na výstrojní náležitosti (§ 15 odst. 1 prováděcí vyhlášky). V případě vojáka z povolání bylo měsíčně přičítáno 955 bodů (čl. 3 NVMO 125/2014, tabulka 1, poř. č. 3). K odečítání pak docházelo při doplňování výstrojních součástek ve výdejně součástek naturálního odívání, a to tím způsobem, že odečteny byly vždy nejstarší body (každá výstrojní součástka má přesně určenou bodovou hodnotu). K odečítání bodů pak docházelo automaticky také po promlčení nároku; výstrojní body v elektronické podobě, případně poukázky, podle čl. 14 NVMO 125/2014 platily pro pořízení výstrojních náležitostí po dobu tří let od načtení výstrojních bodů na elektronické konto nebo od vydání poukázky. Aplikace této praxe ostatně dokládá i samotný výpis z osobního konta žalobce. Jeden výstrojní bod byl v penězích ohodnocen částkou 1 Kč (čl. 2 NVMO 125/2014).

[27] V případě výstrojních bodů se tedy jednalo o ekvivalent peněžité náhrady za neposkytnutou vojenskou výstroj, kdy jednomu bodu odpovídala částka peněžité náhrady ve výši 1 Kč. Pokud tedy byl vojákovi za každý kalendářní měsíc jeho služby přiznán konkrétní počet výstrojních bodů, které sloužily k obstarání jeho vojenské výstroje ve výdejních součástek naturálního odívání, odpovídal tento počet bodů současně příslušné částce představující peněžitou náhradu, kterou byl voják oprávněn uplatnit u příslušného služebního orgánu v případě, že mu odpovídající vojenská výstroj nebyla poskytnuta. Nejvyšší správní soud zároveň pro úplnost doplňuje, že s účinností

od 1. 1. 2022 byl systém zabezpečování výstrojních náležitostí prostřednictvím elektronických kont opuštěn, mj. z toho důvodu, že v praxi vznikaly problémy právě s proplácením výstrojních bodů (viz důvodová zpráva k vyhlášce č. 431/2021 Sb., kterou se mění vyhláška č. 266/1999 Sb., obecná část – bod 1.5).

[28] V návaznosti na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že pro účely vyplacení náhrady žalobci za neposkytnuté výstrojní náležitosti bylo nutno vycházet z počtu výstrojních bodů evidovaných na elektronickém kontě žalobce k tomu dni, kdy došlo k podání žádosti (tj. ke dni 4. 10. 2021), a tedy i uplatnění nároku žalobcem, nikoli ze stavu, který byl na kontě evidován ke dni skončení služebního poměru (tj. ke dni 31. 12. 2019). Až okamžikem podání žádosti a uplatnění nároku se totiž ve smyslu § 159 odst. 3 zákona o vojácích z povolání běh promlčecí lhůty zastavil. Do tohoto okamžiku příslušné nároky podléhaly promlčení.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále také jen „s. ř. s.“), zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je městský soud ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán závěry vyslovenými v tomto rozsudku. V dalším řízení tedy městský soud posoudí žalobu v intencích závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu.

[30] V dalším řízení rozhodne městský soud také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2023

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu